

1 SKYRIUS

Keitą pažadino riksmas:

– AAAAAAAAAAIIIII OOOOIIII!

Rėkė jo sesuo Mina.

Paskui riksmas vėl pasigirdo, šį sykį arčiau.

– SĖKME NEŠANČIOS KOOOOOJINĖS! –

suriko Mina tiesiai Keitui į veidą.

– Vaaajeetau! – sustugo Keitas.

Apačioje irgi kažkas šaukė.

Mama.

– Miiiiiiiiiiiiinnna! Paskubėk! Mes negali-
me vėluoti.

Nuo to Mina ėmė šaukti dar garsiau, stovėdama pražiota tarsi tunelis burna. Keitas dar syki suriko ir, gulėdamas lovoje, įsispokojo į seserį išpūtęs akis.

Paskui taip pat netikėtai, kaip ir buvo prasidėję, šauksmai liovėsi.

– Oho, buvo baisoka, – pasakė Keitas. – Primink, ko mes rėkiam?

– Aš pamečiau savo sėkmę nešančias kojines, o tai tikra nelaimė, nes turiu važiuoti į vaikų iki keturiolikos metų šachmatų turnyro ir airiškų šokių konkurso finalus. Aš privalau laimėti! – pareiškė Mina. – Greičiau, padėk ieškoti, nedrybsok kaip kelmas. Ar visą dieną ketini gulinėti?

– Galbūt, – atsakė Keitas.

– Po paraliais! – riktelėjo Mina. – Neprisimenu, kada pastarąjį kartą man buvo leista tiesiog pasivartyti lovoje. Kelkis ir padėk man!

Keitas išsiropštė iš lovos, ištraukė stalčių ir pradėjo mėtyti į seserį po ranka pakliuvusias kojines.

– Šitos? O gal tos? – klausinėjo jis.

– Liaukis, žiopoly! – sušuko Mina, sviesdama kojines atgal Keitui.

– O gal pora šių? – paklausė jis mesdamas kojines tiesiai seseriai į veidą.

– Ak, tu mažas...

Mina čiupo pagalvę ir jau ketino vožti ją broliui per galvą, bet tada pasirodė mama, mojuodama pora žalių kojinių su vienaragiais.

– Radau, jos buvo po tavo kvantinės fizikos vadovėliu!

Staiga ji surimtėjo.

– Ar judu užsiimate kvailystėmis? Mina, tam nėra laiko. Niekada. Genialūs vaikai neužsiima kvailystėmis. Nagi, eime, eime, eime. Tėtis jau automobilyje. Laukia pergalė!

Mama metėsi į koridorių, tada grįžo atgal ir kyštelėjo galvą pro Keito kambario duris.

– Beje, Keitai, labas rytas. Mūsų nebus iki septynių vakaro. Regis, šaldiklyje yra duonos pusryčiams.

Ir vėl pradingo. Keitas nusivijo ją.

– Palauk! Mama! Noriu su tavim pasikalbėti apie išradėjų mugę Paryžiuje. Sužinojau, kad norint į ją pakliūti, tereikia penkių šimtų svarų.

– Keitai, nepradėk vėl šitų šnekų. Tai per toli ir per brangu, – atkirto ji per petį.

– Bet aš ten tiek daug išmokčiau. Galėtume važiuoti visi kartu. Būtų lyg kokios atostogos.

– Kartą jau pasakiau ne, ir dar sykį pakartosiu: ne, – tarė mama ir išeidama užtrenkė laukujes duris.

– Iki.

Keitas išgirdo nuvažiuojant jų šeimos automobilį. Jis grįžo į lovą ir ėmė svajoti apie Paryžiaus išradėjų mugę, į kurią labiausiai už viską pasaulyje norėjo pakliūti. Ten bus daugybė nuostabių ateities išradimų. Iš viso pasaulio susirinks šaunūs išradėjai. Galbūt jie net dirstelėtų į kai kuriuos jo prietaisus ir išradimus.

Paskui Keitas įsisvajojo, kad staiga tėvai su Mina grįžta namo ir sako: „Mes apsigalvojome, praleiskime dieną visi kartu ir kaip reikiant pasilinksminime, o tu, Keitai, gali važiuoti į išradėjų mugę. Tučtuojau užsaky-sime bilietus.“

Keitas dar kiek pagulėjo lovoje. Niekas negrįžo. Jis vis dar buvo vienas. Tai buvo ne pirmas šeštadienis, kai palikę ją vieną tėvai su Mina iš pat ryto išrūksta į kokį nors konkur-są: baleto ar fechtavimosi, klasių šokinėjimo

užrištomis akimis ar japoniškos liutnios, ieties mėtymo ar dar kažin ko, kuo užsiėmė Mina. Šioji buvo apsigimęs genijus, gabi ir talentinga. Puiku. Keitas tam neprieštaravo. Jis turėjo savų pomėgių, tokių kaip Nepaprastai svarbūs eksperimentai bei išradimai.

Keitas išlipo iš lovos ir apžiūrėjo savo pasukutinįjį eksperimentą, kuriuo siekė iširti, ar nukirpti kojų pirštų nagai gali toliau augti. Keitas laikė kelias nagų nuokarpas stiklinėje vandens, dar keletą – vazonėlyje su žemėmis, o kitas įkišo į dešrelę, nes joje daug baltymų ir jis pamanė, kad tai tobula terpė augti.

Prieš šį eksperimentą buvo kitas, skirtas sužinoti, ar sliškai moka plaukti (nemoka).

Dar – ar bananai ištirpsta, padėti ant radiatoriaus (ne visai).

Ir dar – ar įmanoma užšaldyti saldų kremą (o taip!).

Keitas pasižymėdavo atradimus savo „Ypač svarbių eksperimentų ir atradimų“ žurnale.

Šeštadienis, 7 val. ryto - jokių pokyčių.

Tada Keito akys užkliuvo už kažin kokio blizgančio daikto. Tai buvo Minos kambario raktas, gulintis ant grindų. Tikriausiai jis iškrito seseriai iš kišenės, rėkiant iš visų plaučių. Mina kone nuolat rakindavo savo kambarį, būdama jame ar ne. Keitas nebuvo įžengęs į sesers kambarį daugiau nei dvejus metus. Jam tai nerūpėjo. Jis nesidomėjo genialiosios Minos gyvenimu, nors kartais pasvarstydavo, kuo ji ten užsiima. O dabar Keitas neturėjo daugiau ko veikti...

Raktas lengvai pasisuko spynoje. Keitas pastūmęs atidarė duris ir išvydo...

– Varlyte raguota!

Auksas, sidabras, brangakmeniai, taurės, lobiai, prizai, ryškiaspalviai kaspiniai, spin-

dintys medaliai – čia buvo visko. Keitas net išsižiojo. Mina buvo laimėjusi viską. Viktorinas, konkursus, jaunių čempionatus, šventinius pasirodymus, dar daugiau viktorinų.

Keitas spoksojo į medalius, prizus ir pažymėjimus ant sienų, lentynose ir mažoje stiklinėje spintelėje. Tarp jų puikavosi įkvepiantys šūkiei, parašyti mamos ranka:

SVARBU NE DALYVAUTI, O LAIMĖTI!

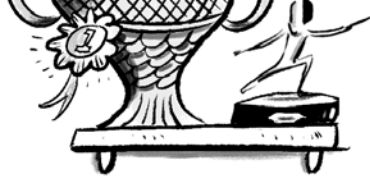
**VIENA PERGALĖ YRA SALDU, BET
DAUG PERGALIŲ YRA DAR SALDŽIAU!**

KAM GYVENTI, JEI PRALAIMI?

Keitas susiraukė. Vienintelė žinutė, kurią jis kada nors buvo gavęs iš mamos, tai paskubom brūkštelėti žodžiai:

Viena pergale saldi,
bet daug pergaliu
yra dar saldžiau.

— Mama —

Svarbu
ne dalyvauti,
o laimėti.

